

1

Годинник цокав. Муха дзижчала. Тверда крейда скреготіла по сухій дошці. У класі на дерев'яній лаві сиділа, підперши голову руками, маленька дівчинка з блакитним волоссям. Вона вдивлялася крізь вікно у хмарочоси на околиці міста.

— Гільдо! — покликала її пані Голлґрім. —
ЩО там такого ЦІКАВОГО?

Гільда кліпнула та повернулася до вчительки. Пані Голлґрім мала квадратну щелепу і суворі очі. А білого волосся на її голові було так багато,

що здавалося, наче вчителька супиться на світ з-за хмари.

— Цікавого? Та нічого, пані, — відказала Гільда.

«А хіба це неправда? — подумала вона. — Там нічого цікавого, і тут нічого цікавого. Нічого цікавого у всій Тролещині. Не те що мій старий дід у глушині! Там можна було видиратися на гори, досліджувати печери, дружити з різними чарівними істотами...»

— Що я **КАЗАЛА**, Гільдо? — гримнула пані Голлґрім. Вона так раптово підвищувала голос і так само несподівано його стишувала, що це лякало учнів.

— Ви казали... — Гільда затулила очі рукою та зиркнула в зошит своєї сусідки Фріди. Та була найкращою ученицею в класі. І то, зокрема, тому, що записувала за пані Голлґрім кожнісіньке слово. — Ви казали, що за три дні буде Великий Парад. Це особливий день року в Тролещині. І наш клас обрали прикрасити комікс.

Клас зареготав. Гільда придивилася до Фрідиноного почерку.

— Поміст! — вигукнула вона, але було вже запізно. — Не комікс, а поміст. Карнавальний поміст, авжеж! Навіщо прикрашати комікси? Вони й так гарні...

У вухах Гільди відлунював сміх. Не добрий, а той жорстокий, глумливий сміх, який вона так багато разів чула в класі за ці два тижні. У Гільди запалали щоки. Вона схилила голову так, щоби блакитне волосся сховало обличчя з обох боків.

— **ТИХО**, — крижаним тоном мовила пані Голлґрім. — Гільда права, ми прикрашаємо **ПОМІСТ**. Окрім того, ми робимо **ВИСТАВКУ**, на яку прийдуть ваші батьки. Ви працюватимете в групах по троє і збиратимете **НАДЗВИЧАЙНІ** експонати на тему... — Вона повернулася написати на дошці: — «**ЧУДОВА ТРОЛЕЩИНА**».

Гільда фиркнула, хоч і не хотіла цього. Звук сам з неї вирвався, коли вона почула, як пані

— Чому ти сказала «комікс», а не «поміст»?

Гільда стенула плечима.

— У тебе надто нерозбірлива «п». Схожа на «к».

— Ні, не схожа! Вона саме така, як треба.

І в ній нема зайвих рисочок. Коротше, бери наплічник і ходімо з нами.

— Що? Куди?

— На дзвіницю при Горилових садах. — Фріда простягнула Гільді бінокль. — Треба роздивитися все з висоти й обрати цікаві рослини для зразків.

— Для яких іще зразків?

— Ну звісно, що на виставку «Чудова Тролещина». Пані Голлґрім усіх нас поділила на групи, і ти — зі мною та Девідом. Ми вже все обговорили. Будемо експонувати «Рослини Тролещини».

— Взагалі-то це Фріда вирішила, — втрутився Девід. — Я й слова не міг вставити.

— Нічого подібного, — заперечила Фріда. — Ти весь час кивав. Тож, Гільдо, швидко забирай

